

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

*
"Αν αποθάνω 'γώ για σέ-ό κόσμος τί θα λείη;
Πρώτα τόν έφαρμάχωσε κ' ύστερα τόνε κλαίει,

Ποιό δέντρο σάν μπαλάνεται, δέν γέρνει τὰ κλαριά του,
Καί ποιό κορίτσι άνύπαντρο δέν καίει τήν καρδιά του;

*
Θά χτίσω σπίτι 'ς τήν καρδιά καί κάμερα 'ς τὰ φύλλα
'Σ τὰ φυλλοκάρδια μιὰ γωνιά νά καίη δίχως ξύλα.

*
Μεριάστε, δέντρα καί κλαριά, μή στέκεστε 'μπροστά μου,
Θά βάνω μιὰ κκλή φωτιά νά κάψω τὸ σεδδάμου.

*
"Εχασα τῆς ἐλπίδες μου σάν τοῦ δεντροῦ τὰ φύλλα,
"Οπου τὰ παίρνει ὁ άνεμος καί μένουνε τὰ ξύλα.

*
"Ας λείπω ἀπὸ τὰ μάτια 'γώ, ποῦ χαμηλοτηρᾶνε
Ποῦ λαχταρίζουν για φίλι καί δέν τό μαρτυρᾶνε.

Ἐὰν κατὰ τὰ πλείστα αὐτοῦ ἀποτελέσματα ὁ ἔρως κριθῇ,
τοῦ μίσους μᾶλλον ἢ τῆς φιλίας συγγενὴς καταφαίνεται.

*

Δὲν ὑπάρχει μορφῆς σχῆμα δυνάμενον ν' ἀποκρύψῃ ἐπὶ χρόνον
μακρὸν ἔρωτα ὑπάρχοντα, ἢ νὰ ὑποκριθῇ ἔρωτα μὴ ὑπάρχοντα.

*

Ἐὰν ὑπάρχῃ καθαρὸς τις καὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου ἡμῶν πά-
θους ἄμικτος ἔρως, εἶνε ὁ ἔρως, ὁ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἡμῶν
κεκρυμμένος καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγνωστος.

*

Ὅλα τὰ πάθη παρορμῶσι τὸν ἄνθρωπον εἰς σφάλματα, ἀλλὰ
τὰ ἐξ ἔρωτος ὀλισθήματα εἶνε τὰ μάλιστα καταγέλαστα.

*

Σάν μ' ἀγαπᾷς, πουλάκι μου, πές μού το νά τὸ ξέρω,
Γιατ' εἶν' ὁ νοῦς μου 'ς τὰ βουνά, νά στείλω νά τὸν φέρω.

*

Ὡ οὐρανέ, μὴ βρέχεις πλειά, κάνε μ' αὐτὴ τὴ χάρι,
Κ' ἐγὼ μὲ τὰ ματάκια μου δροσίζω τὸ χορτάρι.

*

Αὐτὸ τὸ ἄχ ἂν ἔδβαινε ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
Θε νά καιγόταν ὁ ντουνιαῖς χωρὶς φωτιά καὶ ξύλα.

*

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ὥς τε ποῦ νά γεράσω,
Κ' ἡ νιότη δὲν πουλιέται πλειὸ νά τὴν ξαναγοράσω.

*

Γιὰ 'δὲς πῶς ἐκατήντησα, ὡσάν τῆς γῆς τὸ χῶμα,
Ποῦ τὸ πατεῖς καὶ δὲν 'μιλεῖ γιατί' δὲν ἔχει στομά.

*

Γενοῦ, πουλί μου, λειμονιά κ' ἐγὼ νά γείνω χιόνι,
Νά λειώνω νά δροσίζωνται οἱ τρυφεροὶ σου κλώνοι.

*

Δὲν ἤμπορῶ τὰ πάθη μου τῆς πέτρας νά τὰ λέω,
Κ' ἡ πέτρα νά μὴ μοῦ 'μιλῇ, νά κάθωμαι νά κλαίω.

*

Ἐδὼ 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιά χάρος νά κατοικήσῃ,
Νά πάρῃ ὅλας τῆς ἀσχημαίς, τῆς ὠμορφαίς ν' ἀφήσῃ.

*

Ἐσ' εἶσαι μάτια μου γιατρός κ' ἐγὼ εἰμ' ὁ λαθωμένος,
Ἐλα νά σμίξωμε τὰ δυὸ νά γιатρευτῶ ὁ καυμένος.

*

Ἐγὼ, πουλί μου, σ' ἀγαπῶ, μὰ δέ σου δίνω θάρρος,
Γιατ' εἶν' ἡ γειτονιά κακὴ, ποῦ νά τὴν πάρῃ ὁ Χάρος.

*

Ἡ πίκραις κόβουν γόνατα κ' οἱ λογισμοὶ γερνοῦνε,
Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶχω καὶ τὰ δυὸ πῶς δέ μὲ καταλυοῦνε!

*

Ἡ θάλασσα τρώγει βουνά καὶ τὰ βουνά λιοντάρια,
Κ' ἡ ὠμορφαις ἢ κοπελλιαῖς τρῶνε τὰ παλληκάρια.

*

Καὶ τάστεράκια τούρανοῦ κ' ἐκεῖνα τὰ φοβοῦμαι,
Νὰ μὴ μας μαρτυρήσουνε τὴν ὥρα ποῦ 'μιλοῦμε.

*

Λησμονημένη σ' εἶχα 'γώ' τώρα ποῦ σ' εἶδα πάλι
Μοῦδαλες πόνο 'ς τὴν καρδιά καὶ ζάλη 'ς τὸ κεφάλι.

*

Λυπήσου, Παναγία μου, τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
Γιατ' εἶνε περισσότερα κι' ἀπ' τὸ νερὸ ποῦ πίνω.

*

Ξύπνα, τοῦ μόσχου ἢ ἀδελφῆ, τοῦ μπαμπακιοῦ ἢ ἀσπράδα,
Ξύπνα, ποῦ δὲν ἐγόρτασε τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα.

*

Ὅποιός μου φίλος μ' ἀγάπα νὰ μὴν ἐρθῇ κοντά μου,
Γιατί θὲ νὰ τὸν κάθουνε τὰν ἀστέναγματά μου.

*

Ἐκεῖνου ποῦ δὲ μ' ἀγαπᾷ δὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ δὸς του
Δυὸ μαχαίριας μέσ' 'ς τὴν καρδιά γιὰ νὰ γενῶ γατρός του.

*

Πεῖσματα καὶ πεισματικά νὰ ξεσυνερισθοῦμε!
Κ' ὕστερα νὰ γυρεύουμε γιατρό νὰ γιατρευθοῦμε.

*

Σ' τὰ μάτια σου λιγοθυμῶ, 'ς τὰ χεῖλη σου πεθαίνω,
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά σου κρίνομαι κι' ὅ τι μοῦ 'πῆς θὰ γένω.

*

Τί ἔχουνε τὰ ματάκια σου κι' ὅταν μὲ ἰδοῦνε κλαῖνε;
Ἄν ἔχουνε παράπονο γιατί δὲν μοῦ το λένε;

*

Τρεῖς πῆχες φίδι θὰ γενῶ τὴ μέστη σου νὰ ζώσω,
Κι' ἂν ἀγαπήσης ἄλλους, θὲ νὰ τὸν φαρμακώσω.

*